

Příliš blízko

Nora Roberts

Zadní místnost knihkupectví Příští kapitola připomínala organizovaný chaos. V nevelkém prostoru byl pult, dvě židle a police přeplněné knihami. Podél jedné krátké stěny stály dosud neotevřené krabice s dalšími svazky.

Arden věděla, kde všechno je, až po náhradní propisovačky, lepicí pásky, řezáky, papíry do tiskárny i reklamní bonbony. A všechno ostatní.

Pracovala v knihkupectví na částečný úvazek od doby, kdy se s čerstvým diplomem z vysoké školy přestěhovala z předměstí Columbusu do Short Northu.

Vzhledem k tomu, že vystudovala anglickou literaturu, většina lidí očekávala, že bude učit.

Ona místo toho napsala knihu.

Zabralo jí to přes rok, během něhož musela sladit psaní se studiem a potom s pracovním rozvrhem i s tím, co se jen taktak dalo označit za její společenský život. Ale dokázala to. Měsíce trvalo, než našla agentku, která souhlasila, že ji přijme, a *Šepot* taky. Další měsíce, než se agentce podařil zázrak a prodala její rukopis.

Teď, dva roky a devět měsíců poté, co se posadila ke klávesnici a zadávala se na první prázdnou stránku na obrazovce, dosáhla toho, co si předsevzala.

Vděčně si opakovala, že jí to už nikdy nikdo nevezme. Ať už se prodá nebo neprodá jediný výtisk, ať už si každý, kdo si koupí, případně půjčí její knihu, bude nebo nebude myslet, že stojí za houby, prodala a vydala knihu.

Důkaz stál v několika sloupcích na pultu v zadní místnosti Příští kapitoly. Kde jí přibližně za pět minut čeká první akce.

Věděla, jak autogramiády a autorská čtení probíhají. Sama pomohla připravit řadu z nich. Ale teď, místo toho, aby organizovala frontu nebo stála u pokladny, bude sedět za stolem a podepisovat knihy se svým jménem na obálce. *Šepot* od Arden Bowieové.

Téměř se jí z toho točila hlava radostí, a tak zvedla z hromádky jednu knihu, jen aby se na ni znovu podívala.

Na obálce její jméno, uvnitř její slova.

Přijedou přátelé i rodina, takže podepíše přinejmenším několik výtisků. Úžasné, pomyslela si, pohladila obálku a položila knihu zpátky.

Za několik minut se bude usmívat, nezávazně konverzovat se čtenáři a předstírat, že ví, co tu sakra dělá.

Cítila z toho mírnou nevolnost.

Zvládne to. Sice se možná narodila jako introvertka, ale jak si připomněla, naučila se být otevřená a přátelská. Což bylo dobře, protože vždycky byla vyšší než většina chlapců jejího věku, a k tomu nemotorná.

Vysoká, nemotorná, s natolik zrzavými vlasy, aby si připadala trapně – přirozená kandidátka na vyloučení z kolektivu, kdyby se nesnažila.

A když se pak její rodiče nevrátili domů z romantického večera pro dva, když po sobě smyk kamionu na zledovatělé vozovce zanechal dva mrtvé, stala se sirotkem. Čtrnáctiletým sirotkem, který se musel přestěhovat z Brooklynu do Columbusu v Ohiu, do domu tety, strýce a jejich dvou potomků, jež sotva znala.

Byla dítě plné zlosti a žalu, které nemělo na výběr.

Neměli to s ní jednoduché, ale nevyčítala si to. Oni jí to rozhodně taky nevyčítali.

Teď tu byli. Teta Jen, strýc Doug, sestřenice Zoey se snoubencem Boonem a bratranec Travis s manželkou April – vzali se před osmi měsíci.

Dali jí to, co jí ta hrozná únorová noc vzala, a Arden na to nikdy nezapomene.

Otevřela jednu z knih vyskládaných na pultu a nalistovala stránku s věnováním.

Rodině – ztracené a nalezené.

Pomyslela na svoje rodiče. Doufala, že by byli hrdí na to, co dokázala – co chtěla a potřebovala dokázat.

Zase knihu zavřela.

Do místnosti vešla Terry, vedoucí knihkupectví, a navzdory výšce pouhých sto pětapadesáti centimetrů rázná a energická žena.

„Připravená?“

„Jo, jasně.“

Musela být, chtěla být, a tak taky bude.

„Přišlo dost lidí.“

Arden zůstávala zavřená v zadní místnosti, protože to nechtěla vidět.
„Vážně?“

„Napočítala jsem jich osmdesát šest.“

„Vážně?“ zopakovala Arden. Nadchl by ji i poloviční počet. „To je slušné číslo na úterní večer. Spadl mi kámen ze srdce. Vím, jak těžké je takové akce připravit, a jsem vám za to moc vděčná.“

„Víš přece, že jsme si užívali každou minutu. To je poprvé, co jsme organizovali autogramiádu pro jednoho z nás. A říkala jsem ti, že se mi ta kniha moc líbila.“

„To musíš říkat.“

„Ale nemusím to myslet vážně, a já to vážně myslím.“ Terry jí položila dlaně na tváře. „Vypadáš skvěle.“

„Díky.“

Koupila si krátké, prosté, tmavě zelené šaty, protože na tuhle první akci chtěla něco nového. A měla dojem, že šaty v kombinaci s legínami a kozačkami – taky novými – vypadají profesionálně, ale ne upjatě. Kozačky měly ploché podrážky, protože při svých sto sedmdesáti osmi centimetrech nepotřebovala vysoké podpatky.

„Vlasy jsou v pohodě?“ Opatrně se dotkla nového účesu – mikáda, jež jí sahalo po bradu.

„Dokonalé. Lana je rozehrívá. Představím tě a začneme. Užiješ si to.“

Pokud nezačne blábolit, nezuhne nebo jí nedojde řeč.

Ale Arden nasadila natrénovaný srdečný úsměv a vyšla ze zadní místnosti.

Mírná nevolnost zeslábla, když uviděla, kolik přišlo lidí. A zmizela úplně, když spatřila svoji rodinu.

Terri předstoupila před hosty. „Všechny vás tu vítám. Někteří z vás už Arden Bowieovou znáte, protože patří k našemu týmu zde v Příští kapitole. A máme obrovskou radost, že tu dnes podepisuje svůj první román, *Šepot*. Věřte mi, že čtení téhle knihy vás dneska udrží vzhůru dlouho do noci.

Arden vám poví pár slov o tom, proč budete ráno potřebovat silnější kafe. A teď už tu přivítejme Arden Bowieovou.“

Zatleskali. Co taky mohli dělat jiného, pomyslela si Arden. I tak ji ale ap-
laus potěšil, stejně jako nadšené zahalekání bratrance Travise.

„Děkuju, Terri, a děkuju i všem kolegům v Příští kapitole, nejlepším nezá-
vislém knihkupectví v Ohio.“

Slyšela, jak se její hlas nese místností, a ulevilo se jí, že zní jasně a silně.

„A děkuju všem, že jste v tomhle studeném úterním večeru opustili teplo
domovů, abyste věnovali čas nové autorce a její první knize. Doufám, že Ter-
ri má pravdu a *Šepot* vás nenechá spát. Případá mi to fér, protože mě psaní
těhle knihy taky stálo hodně spánku.“

Nadechla se, rozhlédla se po místnosti, podívala se do očí několika lidem
a zvedla knihu ze stolu.

„*Šepot* je příběh ženy, která vede klidný, dokonce obyčejný život, ale ten
se jí najednou obrátí vzhůru nohama, a aby přežila, musí roztáhnout závěs
obyčejnosti a odhalit, kdo skutečně je. Tohle je začátek.“ A Arden se pustila
do čtení.

*„Neměla tu být, v tuhle hodinu, ani na tomhle místě. Kdyby se nezdr-
žela, kdyby nepracovala tak dlouho do noci, kdyby se nakonec nenechala
přemoct únavou a nepoložila si hlavu na stůl, byla by doma. Doma v tichu
a v bezpečí.“*

*Když se ale probudila, rozzlobená sama na sebe, posbírala si věci a zhasla,
už bylo pozdě. Ozvaly se hlasy, stěžší víc než šepot v tichu, které pro ni už ni-
kdy nebude bezpečné.“*

A ona je slyšela.“

Zatímco četla úvodní kapitolu, viděla všechno tak, jako když ta slova
psala. Příběh se na chvíli stal její realitou, jež nahradila knihkupectví s po-
licemi barevných knih a s řadami židlí, které před několika hodinami po-
máhala rozestavit.

Na těch několik minut ho prožívala naplno, takže když dospěla ke konci
kapitoly a zaklapla knihu, když se ozval potlesk, lekla se tak, až sebou trhla.

Krátce se zasmála, bez dechu a upřímně. „Děkuju.“

„My děkujeme tobě, Arden, za napínavé uvedení do příběhu.“ Terry se
širokým úsměvem znovu předstoupila před hosty. „Cassie a Drake vám teď
pomůžou utvořit frontu, abyste si mohli nechat podepsat svoje výtisky.“

Jako první se před Arden objevila její rodina, a Douglas Rogan postavil na stůl sloupec sedmi knih.

„To myslíš vážně, strýčku?“

„Zasloužíš si to, nemám pravdu, Jen?“

„Naprostou. Byla jsi úžasná, drahoušku. Jsme na tebe moc hrdí. Je tu jedna kniha pro každého z nás, jedna pro Dougovu tátu, jedna pro tvou babičku.“

Zatímco Jen mluvila, Arden se na ně jen usmívala. Slyšela, jak jejího strýce označují za fešáka, a to taky byl: měl vlnité hnědé vlasy, výrazně modré oči a úsměv od ucha k uchu. A s Jen – vysokou, štíhlou, s kaštanově hnědými vlasy – tvořili velice pohledný pár.

Další sloupec knih byl pro Trávise s jeho novomanželkou a dvojnásobně vysoký sloupec pro Zoey a Boonea.

„Mám velkou rodinu a můžu se chlubit, že moje švagrová je velká spisovatelka.“

„To, jestli je velká, se teprve uvidí.“

„Pro nás jsi.“ Zoey jí stiskla ruku. „Ta největší.“

Několik měsíců po Ardenině přestěhování se se Zoey hádaly, a hodně. Pak, ačkoliv ani jedna by nedokázala říct kdy, jak a proč, se z nich staly nerozlučné kamarádky.

„Až skončíš, zajdeme na drinky k Barneyemu. Mamka s tátou už to zařídili, takže žádné námitky ani výmluvy.“

„Žádné nemám.“

„A teď vzhůru do díla.“

Arden se usmála na první neznámý obličej a pustila se do práce.

Při té nádherně zvláštní zkušenosti podepisování vlastní knihy lidem, jež neznala, ztratila pojem o čase.

Občas se objevil někdo známý – pravidelní zákazníci, přátelé, dokonce i pár spolužáků ze střední školy.

Povídala si s nimi, smála se, dál podepisovala a měla pocit, jako by to všechno pozorovala odněkud z povzdálí, s úžasným pobavením v očích.

Když se před ní objevil poslední zájemce o podpis, usmála se na něj právě tak přirozeně a uvolněně jako na toho prvního.

„Dobrý den. Děkuju, že jste počkal.“

„To není problém. Moc se mi líbilo, jak jste četla.“

„Doufám, že vás zaujme i zbytek knihy.“

„Už jsem četl něco víc na internetu. Úplně mě to pohltilo. Přistěhoval jsem se sem před pár týdny a tohle je první autogramiáda.“

Arden věděla, jak je důležité cítit se v novém místě dobře, a tak se usmála ještě vřeleji. „V Short Northu se vám bude líbit. Je to báječná čtvrt. Komu mám napsat věnování?“

„Dustinovi. To jsem já. Nejspíš to slyšíte často, ale taky se pokouším napsat knihu.“

„To je skvělé.“

Rozzářil se. Byl to muž statné postavy s tmavě plavými vlasy staženými do krátkého ohonu. Měl celkem pohledný obličej s hluboce posazenýma hnědýma očima, které se upíraly do jejích.

„Poradíte mi?“

„Sama jsem sotva začala, ale pokud bych vám měla dát nějakou radu, pak by zněla: Nevzdávejte se. Jestli to chcete a máte rád, nepřestávejte. Ti, kdo házejí flintu do žita, nikdy nevyhrají –, i kdybyste měl dělat to, co milujete, jen sám pro sebe. I to je výhra.“

„To je opravdu dobrá rada. Díky.“

Podala mu knihu. „Doufám, že se vám bude líbit i zbytek.“

„Vím, že bude. Poslyšte, vaše vlasy mají odstín, jaký maloval Tizian.“

Arden už to jednou či dvakrát slyšela. „Zrzavé vlasy jsou pro Bowieovy typické,“ odpověděla s úsměvem.

„A úžasné oči. Jako zvonky. Moje babička zvonky milovala. Vyvolává to ve mně pocit, že vás svým způsobem znám.“

„Dustine.“ Přistoupila k nim Terri. „Cassie vám namarkuje vaši knihu. Doufám, že zase přijdete. Slyšela jsem správně, že jste se sem právě přistěhoval?“

„Ano, před pár týdny.“ Ještě se ohlédl po Arden, zatímco ho Terri odváděla k pokladně.

A když zavěsili na dveře ceduli ZAVŘENO, všichni se nadšeně shromáždili kolem Arden.

Cassie zvedla ruku. „Něco vám povím. S tím posledním prodejem to dělá sto šestnáct výtisků *Šepotu*.“

„Sto šestnáct?“ Arden předvedla krátký taneček. „Páni! No, půlku z toho nakoupila moje rodina, ale i tak.“

„Nenakoupili půlku.“ Cassie ji se smíchem objala. „Blahopřeju.“

„Díky vám všem to byl nejlepší večer mého života.“

„A to je teprve začátek,“ připomněla jí Terri. „Následovat bude přednáška pro Přátele knihovny a autogramiáda v knihkupectví Víc knih v Clintonvillu.“

„Nic z toho by se nekonalo, kdybys je k tomu nedonutila.“

„Nemusela jsem nikoho nutit, stačilo je na tebe upozornit. Tak běž, rodina čeká.“

„Nejdřív vám tu pomůžu uklidit.“

„To tedy ne. Drakeu, doprovod' ji. Ten poslední může být někde venku. Balil tě, Arden.“

„Ale ne, pokouší se psát knihu, tak si chtěl popovídat. Nedělal žádné problémy.“

„Možná ne a možná jsem dost stará, abych měla dvě vnoučata – bůhví, jak k tomu došlo –, ale pořád poznám, když chlap nasadí balící pohled.“

„Co kdybychom to udělali takhle? Pomůžu vám uklidit. Nepotrvá to dlouho. Potom všichni zajdeme na drinky. Je to ten nejlepší večer mého života,“ připomněla jim Arden.

„Jsem pro, babi.“ Cassie se zazubila na Terri.

„No dobře, dobře. Tak se do toho pustíme, ať to máme za sebou.“

Skutečně čekal venku a ani nevnímal chlad. Když ze stínu viděl, jak z knihkupectví vychází celá skupina a jak obklopují Arden jako pomyslná hradba, najednou se do něj dala zima.

A s ní pocítil i hořké zklamání.

Když se Arden ráno probudila, rozhodla se, že z dneška udělá druhý nejlepší den svého života. Jelikož se jako obvykle vzbudila brzy, vstala ještě za tmy, rozsvítila a přešla do kuchyně.

Tenhle malý byt se dvěma ložnicemi si vybrala kvůli jeho poloze jen blok od knihkupectví Příští kapitola. A druhou ložnici si zařídila jako pracovnu.

Kuchyně byla ve srovnání s tou v domě rodičů i s tetinou maličká, ale vyhovovala jí. Když už někdy dostala chuť vařit, všechno měla hned po ruce.

Ve flanelových kalhotách a tričku si připravila vlastní verzi latte, o níž jí už řada lidí řekla, že ve skutečnosti jde o napěněné mléko s kávovou příchuť.

Ale i to jí vyhovovalo.

Ve středu ráno vždycky chodila do fitka, zaposilovat si – protože jinak by měla paže jako párátka a nohy jako špagety – a na jógu. Doma bude tak před desátou. Osprchuje se, udělá si dopolední smoothie.

A celý den, celý báječný den pak bude psát.

Vypila latte, vrátila se do ložnice a ustlala postel. Spokojeně přikývla. Ložnice přesně odrážela její osobnost: klidná modř a zeleň, měkké látky, hezké polštáře, načechráný ručně pletený přehoz, který objevila v místním obchodě.

V koupelně, jejíž rozměry vyžadovaly, aby v ní měla vše pečlivě zorganizované a uklizené, si stáhla vlasy do culíku a znovu si pomyslela, že jí chybí těch téměř pětaticet centimetrů, které si nechala ustříhnout, protože se domnívala, že kratší účes působí kultivovaněji.

A taky je kultivovanější, zopakovala si v duchu. Jenže neodpovídá zbytku. Navíc měla dojem, že kvůli němu její brada vypadá špičatější, než ve skutečnosti je.

„Zase mi narostou,“ zamumlala. „Časem.“

Vyčistila si zuby a absolvovala obvyklý rituál péče o pleť, ačkoliv ji čekalo cvičení a po osprchování si ho bude muset zopakovat.

Pořád slyšela matčin hlas.

Máš krásnou pleť, Arden. Jako porcelán. Musíš se o ni dobře starat.

Tehdy tomu jako normální teenagerka nevěnovala skoro žádnou – nebo dokonce vůbec žádnou – pozornost, ale po smrti rodičů se začala věnovat své pleti s nábožným zanícením, jako by jim tím vzdávala hold.

Převlékla se do černého úboru na jógu a vzala si přes něj tepláky. Podle aplikace v mobilu mělo dnes být chladno a jasno, takže ty čtyři bloky k posilovně ujde pěšky.

Vyročila ze dveří, zachumlaná do kabátu, pletené čepice a šály, a seběhla dvě patra do přízemí.

Venku už se rozednilo a aplikace nelhala. Obličej jí ovanul studený vzduch, který ji probral spolehlivěji než latte.

Došla k hlavní třídě s kovovými oblouky. Provoz byl v tuto hodinu ještě plynulý. Míjela obchody a restaurace, zatím zavřené. O další blok dál uviděla místního obyvatele, který právě venčil korgiho.

„Dobrý den, pane Grassley. Ahojky, Jimbo.“ Sklonila se a pohládila psa, který vesele zavrtěl ocasem.

Grassley, malý a podsaditý jako jeho pes, si posunul brýle na nose. „Jdete do fitka?“

„Přesně tak.“

„Moc to nepřehánějte, jinak se úplně vytratíte.“

„Cvičím, abych se trochu obalila, ne abych zhubla.“

„Včera večer vám to každopádně moc slušelo.“

„Díky. Cením si toho, že jste s paní Grassleyovou přišli.“

„Manželka začala číst vaši knihu, jen co jsme se vrátili domů. Říkala, že zatím je dobrá. Až ji dočte, dá ji mně.“ Mrkl na Arden. „Povím vám pak, co si o ní myslím.“

Arden zvedla sevřené ruce se schovanými palci, jako by si je držela. „Zatím se mějte.“

Grassleyova slova o tom, že podle jeho manželky je její kniha *zatím dobrá*, ji potěšila a ještě přidala do kroku.

Půl hodiny střídala posilovací stroje s činkami a poté, co se pěkně zapotila, se přesunula na hodinu jógy, kde ji potěšilo ještě víc, když jí dvě účastnice poblahopřály k úspěšné autogramiádě.

Cestou domů uvažovala, jestli se jí to někdy omrzí. Doufala, že ne.

Mobil jí ohlásil příchozí hovor, ale když zjistila, že volá neznámé číslo, nepřijala ho.

V půl jedenácté seděla za svým stolem a udělala to, co včera večer odložila vzhledem k tomu, v kolik hodin se dostala domů. Poslala esemesku své agentce.

Autogramiáda proběhla úspěšně! Proдалo se 116 výtisků! Ještě jednou díky za pomoc s tím, abych se dostala tak daleko.

Dlouze si povzdychla a zapnula počítač. Otevřela tlustou kartotéční složku s poznámkami a podklady. Na chvíli zavřela oči, aby se ponořila zpátky do příběhu a vrátila se k osobám, jež v něm vystupují.

Mobil zahrál basový úvod písně „Another One Bites the Dust“ od skupiny Queen.

Arden sebou trhla a podívala se na displej. Tentokrát volala její agentka.

„Zdravím, Yvonne!“

„Blahopřeju, Arden. Vaše první autogramiáda, a hned tak pěkné číslo.“

„Rozhodně neuškodilo, že přišlo hodně příbuzných a přátel.“

„Komu čest, tomu čest,“ odpověděla Yvonne. Z hlasu rodilé Newyorčanky zaznívala vřelost. „Odvedla jste svoji práci a napsala jste dobrou knihu.“

Vlastně vám řeknu, že jste napsala *dvě* dobré knihy. Nakladatel udělal nabídku na *Zvrat*.“

„Děláte si legraci. Nebo neděláte?“ Vstala od stolu. „Zatracená práce.“

Napsala ji během měsíců, kdy sháněla agenta a doufala, že prodá první román. Potom ji v podstatě celou roztrhala a přepracovala.

„Máte čas na to, abychom si promluvily o té nabídce?“

„Určitě si ho můžu udělat. Jenom prosím o strpení.“

Arden vypnula na mobilu mikrofon, zvrátila hlavu dozadu a vydala válečný pokřik.

Potom se zhluboka nadechla, vydechla, posadila se zase ke stolu a opět mikrofon zapnula.

„Jsem zpátky.“

Po ukončení hovoru zůstala sedět. Očekávala, že bude plná radosti. Místo toho si připadala jako uzlíček nervů a bylo jí do pláče. Poplakala si a vydala se do kuchyně, aby si vypila sklenici vody a uklidnila se.

Vzala si z mísy pomeranč a oloupala ho, spíš kvůli vůni než kvůli chuti. Ta vůně jí připomínala otce – jako by tu teď byl s ní.

Radost počká – vychutná si ji později. Čekala ji ještě dlouhá cesta, a cesty často mívají nečekané zákruty.

„Dokázala jsem to už dvakrát,“ řekla nahlas. „A to je důležité. Ale ještě důležitější je, abych to dokázala znovu.“

Vrátila se do pracovny, sedla si ke stolu a pustila z mysli vše kromě nového příběhu a osob v něm.

A dala se do práce.

* * *

Následující den odpracovala šest hodin v knihkupectví a dvakrát zažila zvláštní rozkoš z toho, že prodávala zákazníkům vlastní knihu.

V pátek odpracovala v Příští kapitole čtyři hodiny – se třemi prodeji vlastní knihy! – a odpěchala domů, aby se převlékla na druhou autogramiádu.

Když vyšla ze zadní místnosti, s údivem tam uviděla Zoey, která seděla se dvěma budoucími družičkami v první řadě.

Druhé překvapení na ni čekalo, když začala mluvit, rozhlédla se a všimla si toho muže, který k ní v Příští kapitole přistoupil jako poslední zájemce o podpis.

Po autorském čtení si sedla za stůl, zvedla pero a protočila panenky na Zoey.

„Jsi snad moje stalkerka?“

„To si piš.“ Zoey pohodila vlnitými hnědými vlasy a povytáhla obočí nad svými zlatavě hnědými očima. „Autoři, kteří vydali dva romány, jsou sexy.“

„Už sis tu knihu koupila – a navíc jsem ti dala jeden z autorských výtisků.“

„Koupila, ale tahle je pro novou šéfku.“

Nová šéfka jí nedávno sdělila, že se za necelé dva měsíce Zoey s Boonem – tou dobou čerstvě po svatbě – přestěhují do Oregonu, kde na ně čekají skvělé pracovní příležitosti, které se neodmítají.

„Napiš ‚Pro Carmen‘.“ A protože obě věděly, že stěhování bude náročné, Arden položila dlaň na sestřenčinu ruku a stiskla ji.

„Ať si tě kouká vážít. I vinohrad Naše údolíčko a celý Oregon.“

„Nedám jim jinou možnost.“

Opravdu nedá, pomyslela si Arden.

„Máme obrovskou radost, že se ti tak daří, Arden.“ Cecily, Zoeyina kamarádka ze střední školy, jí podala svůj výtisk. „Po tomhle zajdeme na margaritu do Ranchera.“

Než Arden stačila promluvit, Allison – druhá družička – zvedla ruku. „Na margaritu. Jednu. Řídíš, takže jeden drink, nachos a hovor o svatbě, abys stačila vystřízlivět. Další drinky si necháme na rozlučku se svobodou.“

„S tím se dokážu smířit.“

„Nejdřív se tu ještě porozhlédneme. Je to moc pěkný krámek. A až tady skončíš, sejdeme se na místě. Vedeš si skvěle,“ dodala Zoey.

Když byla fronta u konce, ještě pořád si nevybavila jméno toho posledního čtenáře z minula. Ale vzhlédla k němu a usmála se.

„Dobrý den. Ráda vás zase vidím.“

„Vedla jste si výborně. A taky vám to moc sluší. Ty modré šaty vám ještě zvýrazňují oči.“

Balil ji? Ano, možná. Ale ona věděla, jak ho má zdvořile odmítnout.

„Děkuju.“

„Četl jsem vaši knihu. Podle mě je celá báječná. A to finále!“

„Jsem ráda, že se vám líbila.“

„A jak! Doslova jsem ji nedokázal odložit. Vaše popisy? Jako bych byl přímo u toho a sám to prožíval. Navíc všechny ty detaily o biologických zbraních, o FBI, páni! Musela jste si zjišťovat spoustu informací.“

„Děkuju, moc příjemně se to poslouchá. Kupujete si další výtisk?“

„Přesně tak.“ Široce se na ni usmál. „Pro Dustina.“

Tím jí připomněl, že se tak jmenuje právě on, a do jejího zdvořilého úsměvu pronikl zmatek.

„Ehm. Pro dědu. Dostal jsem jméno po něm. I když podepisujete knihy tolika různým lidem, pamatujete si moje jméno. Každopádně vím, že se mu ta kniha bude líbit právě tak jako mně.“

„To doufám.“ Začala psát věnování.

„Moc rád bych si s vámi popovídal o vaší knize i o vašem tvůrčím procesu. O tom, jak sbíráte podklady.“

Jeho hluboce posazené oči se upřely do jejích a Arden cítila, jak jí podél páteře probíhá lehounké mrazení.

„Předpokládám, že každý má vlastní tvůrčí proces. Jsem nováček, žádná odbornice, a navíc...“

„Opravdu hodně mě zajímáte. Vaše rada z minulého večera mi zásadně pomohla. Nevzdávejte se, dokud nedostanete, co chcete. Nedovolte, aby vás kdokoliv zastavil. Přesně to si taky myslím, takže uvažujeme podobně.“

Tohle mu řekla? Měla pocit, že ne tak úplně.

„Doufám, že budete pokračovat v psaní. Musíte to milovat, abyste u toho vydržel.“

„Přesně tak. Když máte něco v osudu, prostě to víte. Musíme si promluvit víc. Můžu vás pozvat na skleničku nebo na pozdní večeři?“

„Díky, ale až tu skončím, jsem domluvená s přáteli.“ Podala mu knihu. „Je od vás moc milé, že kupujete knihu dědečkovi. Ať se mu líbí.“

„Nepochybuju o tom, že bude. Poslyšte, hodně rád bych se s vámi někdy sešel. Bylo by skvělé, promluvit si s někým, kdo dokázal to, o co se sám pokouším.“

Chtěla vstát, protáhnout si nohy a uvolnit obličejové svaly ztuhlé do úsměvu. Ale místo toho se dál usmívala a jen odložila pero.

„Vím, jak to myslíte, ale teď jsem opravdu zaneprázdněná. Všemi těmihle akcemi, psáním, navíc se mi za dva týdny vdává sestřenka. Jsem družička a ještě k tomu připravuju rozlučku.“

Ted' už vstala. Doufala, že to vedoucí knihkupectví pochopí jako signál. „Zvažte vstup do nějaké skupiny, která se zabývá literární kritikou.“

„Na skupiny moc nejsem, chápete? Tolik různých názorů a postojů... Radši probírám věci jeden na jednoho.“

„Tak si najděte nějakého literárního partnera.“

Jako by se mu zajiskřilo v očích. „To byste pro mě udělala?“

„Ach, to ne, je mi líto, ale vážně nemůžu. Měl byste si promluvit s místní vedoucí.“ Arden na ni s lehkým zoufalstvím ve tváři mávla. „Vsadím se, že vám bude schopná někoho doporučit. Můžu vám děkovat, že jste přišel.“

Vklouzla do zadní místnosti a zhluboka se nadechla. Možná ji ani tolik nebalil jako ženu, spíš jako vydávající autorku.

Potřebovala se zlepšit v rozdávání dobrých, všeobecných rad. Ta, kterou dala tomuhle muži, byla očividně příliš osobní, on ji pochopil špatně a začal být tak trochu neodbytný.

A strašidelný.

Rozloučila se a vyšla ke svému autu, aby odjela těch pár bloků k Ranche-rovi.

Nevšimla si vozu, který ji sledoval a zastavil několik parkovacích míst za ní. A když o hodinu později vyšla rozesmátá z baru a rozloučila se se ses-třenicí a jejími kamarádkami, nevšimla si vozu, který ji sledoval až domů.

Přeložil Zdík Dušek